

През 1911г. българската дипломация започва трудни преговори със Сърбия. Приключени са на 29 февруари 1912г. когато Гешов и Милан Милованович слагат подписите си под съюзен договор. Двете страни се договарят за взаимна помощ при нападение от Турция. България да получи всички земи на изток от долното течение на р. Струма и Родопите, а Сърбия териториите на север и северозапад от Шарпланина. Предвижда се автономно управление на основната част от Македония, но ако това е неизгодно за двете държави, то Македония трябва да бъде поделена.

Българо-гръцкия съюз е подписан на 16 май 1912г. с посредничеството на английската дипломация. Задължават България да мобилизира в случай на война с Турция 300 хил. войници, а Гърция само 120 хил. Липсва споразумение за разпределяне на териториите след една победна война. Атина не признава и българо-сръбската договореност за Македония. Решаването на спорните национално-териториални проблеми с Гърция е отложено за след войната. Черна Гора се присъединява към вече оформения съюз чрез устна уговорка с България да нападне Турция. Румъния отказва да се включи в Балканския съюз. Сърбия, Гърция и Черна Гора не сключват помежду си двустранни договори.

На 5 октомври 1912г. Балканската война е вече факт. Българският народ посреща с патриотично настроение военното усилие за постигане на национално обединение. Българските войски са в 3 армии начело с ген. Васил Кутинчев, Никола Иванов и Радко Димитров. Царят е главнокомандващ с помощници ген. Михаил Савов и ген. Иван Фичев. Бежанци от Македония и Одринска Тракия се стичат като доброволци в Македоно-Одринското опълчение. Още в началните битки турската армия търпи поражение в селата в Одринска Тракия. Без бой се предава Лозенград. При укрепителната линия Бунархисар – Караагач-Люлебургаз българите съкрушават неприятелската отбрана. Турските дивизии отстъпват до Чаталджа. В края на октомври младият български военноморски флот с отряд от торпедоносци атакува големия турски кръстосвач „Хамидие“ и торпедото Дръзки го извежда от строя. Летците от обсадения Одрин използват самолета като бойно оръжие. Гърците нападат в Епир и Тесалия. Черногорците в Косово и Новопазарския санджак. В безизходица на 29 окт Турция иска примирие при изгодни за България условия. Фердинанд обаче е обзет от мисълта за бляскава победа и отказва. Ноември при Чаталджа българските войски търпят крушение и на 20 ноември е подписано примирие, но с неприятни за България условия. На 3 дек. В Лондон започват мирните преговори между балканските съюзници и Турция. От Виена българските дипломати си тръгват с обещания за Одрин но не и за Солун. В Берлин поставят условие за българо-румънско разбирателство по спорните въпроси. Трудности възникват и в Лондон, където балканските съюзници настояват Турция да отстъпи всички свои европейски владения на запад и север от Мидия-Енос, както и Егейските острови. Цариград внезапно прекъсва преговорите. На 10 ян 1913

младотурския комитет „Единение и прогрес“ извършва държавен преврат. Отказват да отстъпят Одрин. Започва втори етап на войната. Неуспех за турските атаки при Чаталджа. Изходът от войната се решава след битката за Одрин. Втора армия на ген. Н. Иванов дава заповед за атака на крепостта след дълга подготовка. На 11 срещу 12 март започва ожесточен щурм. На 13 март българските войски влизат в Одрин. На 17 май 1913 е подписан Лондонският мирен договор. Османската империя отстъпва всички земи на север и запад от Мидия-Енос и о. Крит. Албания е обявена за независима. Активизира се движението в Македония и Одринска Тракия. Над 50 чети формират бежанците от тези земи. Заедно с четите на ВМОРО минават към Македоно-Одринското опълчение. Българската държава официално се ангажира с освободителните борби на българите в Македония и Одринско. Сръбските военни държат властта не само в спорната но и в безспорната зона. Гръцките военни в Егейска Македония. В български ръце остава Пиринска Македония. Гърция се придържа към принципа на окупацията, в Белград също. Между Сърбия и Гърция е подписан секретен протокол. Петербург компенсират Румъния с гр. Силистра заради разширението на България, но румънските претенции за Южна Добруджа остават. На 19 май 1913 е сключен нов договор между Атина и Белград. Съгласно договора Сърбия и Гърция се споразумяват за обща граница в Македония, засяга българските интереси. Двете български съседки първи слагат край на съюза си. Близко половинмилионна българска армия тръгва срещу сръбските, гръцките и черногорските войски, които числено я превъзхождат. България започва война въпреки предупрежденията на антантата, със съмнителните обещания на Централните сили без да е уреден румънския и турския неутралитет. Междусъюзническата война е продължение на Балканската. Втора армия атакува гръцката позиция, но с неуспех. Забавят се и действията на Четвърта армия срещу сръбските войски. Правителството спира бойните действия. Гърците превземат Кукуш. Във войната се включват и останалите три български армии. Турците стигат Мидия-Еноси окупират почти цяла Одринска Тракия. На 4 юли 1913 цар Фердинанд I предава властта на коалиционния кабинет от либералните партии, оглавяван от В. Радославов. На 17 юли 1913 в Букурещ започва мирната конференция, а на следващия ден е сключено примирието. Букурещкият договор е подписан на 28 юли 1913 г. Сърбия получава Вардарска, а Гърция Егейска Македония. В българските територии са включени земи между Струма, Места и Марица. България отстъпва на Румъния Южна Добруджа. От Цариградския д-р от 16 септ. 1913 Б-я отстъпва на Турция Източна Тракия и запазва Малкотърновско, Свиленградско и Царевско. Междусъюзническата война завършва с първата национална катастрофа за България. Освен огромните териториални загуби Б-я губи в двете балкански войни повече от 66 хил. Убити и над 100 хил ранени. Българското стопанство щети за около 2 млрд. лева.